

Esteban González Pons,
vicesecretario general del PP

«Por el bien de España, el PSOE debería fundarse en Cataluña»

Luis de Guindos, ministro de Economía:

«El futuro se presenta mucho mejor que hace un año»

EL VISOR

El plebiscito

La coalición liderada por Artur Mas no descarta la celebración de unas elecciones plebiscitarias si Madrid va descartando todas las iniciativas surgidas en Catalunya. Esto va para largo.

DE REBOT

Colaboran en esta sección: Joan F. López Casanovas, Josep Mª Llauredó, Llorenç Capellà, Pere Antoni Pons, Guillem Frontera, Melcior Comes

Apoderament estatal de la gran banca americana

JOAN F. LÓPEZ CASANOVAS

Richard D. Wolff, economista, amb quaranta anys d'experiència professional bàsicament a Massachussets, però format a Yale, Harvard i Standford. Entrevistat a Vilaweb, diu que el marxisme creix als Estats Units amb força d'ençà de la crisi i que el capitalisme és horrible. A Nord-americà

passen coses. Des de la II Guerra Mundial la crítica al sistema econòmic allà es veia com una cosa d'ignorants i antiamericans. Açò s'ha acabat. Paradoxalment, els EEUU cada vegada s'assemblen més a l'antiga URSS. Els grans bancs als Estats Units han deixat de ser privats. Just després de la crisi van rebre uns préstecs del govern increïblement grans i a dia d'avui els subsidien de mil maneres. Tot el mercat immobiliari es sosté per la intervenció estatal.

Amb les grans empreses passa el mateix: General Motors i la companyia d'assegurances més gran del món, AIG, tenen totes dues el govern com a accionista majoritari. Els salaris no fan dallonsis i els beneficis financers sí. Però allò no és Europa. Allà molta gent va armada. Si l'espòli persisteix i la gent surt de l'estat de xoc i s'enfada de veritat, això no ho para ningú. Duen dècades dient a la gent que les armes són la solució...

A salvo

JAVIER CÁNAVES

Media tarde. Has decidido acercarte al centro. Tu librería habitual ha recibido el libro que encargaste. Paseas entre la gente. Imágenes de un decorado conocido. Elementos móviles o susceptibles de movimiento insertos en el paisaje urbano. La interacción es automática, más allá de las fórmulas de protocolo. Células, moléculas, electrones en plena actividad. Eres consciente de formar parte de un organismo superior. Te llegan olores, sonidos, pero son parte del entramado. Pueden resultar molestos, pero carecen de biografía, de interés. Entonces ocurre: se establece contacto visual. Pupilas que se encuentran. Una falla en el sistema inmunológico, una brecha; un instante de intimidad. Cobras consciencia de la corporeidad del otro. Le sabes un pasado, un peso concreto, un olor corporal. Le sabes vello, herida y mancha. Un anhelo. Un hartazgo. Si es del sexo que te atrae, imaginas el sabor de su boca, los recovecos que la ropa hurta a la mirada. La ciudad se detiene. Esos ojos se agrandan, crean puentes. Un *striptease* sutil, una promesa ambigua. Dura un instante. El tiempo se constriñe para después dilatarse. Matrimonio fugaz, todo se pierde. Sensación de vacío. No te gires. Recobra la prudencia, detén la hemorragia. Reincorpórate al decorado. Vuelves a ser invisible. Estás a salvo. O lo que es lo mismo: Media tarde. Has decidido acercarte al centro. Tu librería habitual ha recibido el libro que encargaste. Paseas y entonces las ves. Está buenisísima. Te mira. La imaginas desnuda, en tu cama. Eso es todo.

La fieta albina, i la mirada que endevina

JORGE BELLO

Aquests dies ha fet vuit mesos la fieta albina. Més que blanca és nívica, làctia, més aviat prima i alta, és una nena preciosa que ha nascut marcada per la sorpresa, per la intolerància, i per l'obligació de fugir de la llum del sol per sempre més. El dia dels vuit mesos era als braços de la mare, i en veure que jo hi era, em va mirar espantada però amb la certesa de saber que continuava en bones mans, les de la mare. Em va mirar amb una mirada encisadora, i si jo fos una serp aquesta mirada hauria aconseguit d'encantar-me.

La sorpresa per tanta blancor, en aquesta fieta, va provocar de primera un brot d'intolerància masclista. El pare, víctima d'una societat masclista, víctima d'una cultura masclista tan intolerant, per pura ignorància, que és capaç d'actuar amb ceguesa, amb violència cega, va rebutjar la fieta com a filla pròpia, i va acusar la mare de vés a saber quina relació amb qui.

ulls abans de tancar els punys. I ho van aconseguir. No sé com s'ho van fer, però van aconseguir que una dona gran de la família, ja vella i venerable, amb l'autoritat que els anys i les llàgrimes vessades fan inqüestionable, afirmés que havia hagut, sí senyor, un albi a la família, un avantpassat oblidat feia molt de temps, explicava l'àvia, que va morir jove, però tot i morir jove va tenir temps per deixar la llavor blanca a la família.

I sembla que d'aquesta manera, amb aquest argument, amb la paraula de la dona més gran, la part masclista i intolerant de la família va acceptar la fieta albina. Tal vegada ningú no sabrà mai la veritat, ningú la buscarà, ni la voldran saber, no sabran si aquesta veritat és la veritat de veritat o si tan sols n'és una versió per asserenar, per assegurar tothom. Ni aquesta veritat no serà mai un misteri, perquè al final de tot plegat el que més ens interessa no és la mirada bona, sinó la mirada que, com a la serp, ens deixa encantats.

Amb ulls de bata blanca jo vaig veure una fieta albina, i prou que sé que aquesta fieta necessitarà moltes atencions durant tota la vida perquè tanta blancor és una font de problemes. I si el pare ja l'accepta, i sé que efectivament l'accepta, i l'accepta per sempre més, i fa que també l'accepti la branca masculina de la família, prou que ara sabem que aquesta fieta tindrà totes les atencions que necessiti durant tota la vida. I si el mètode per aconseguir aquest miracle ha estat una mirada al passat de la família tot buscant un avantpassat albi, que vés a saber si ha estat una mirada de veritat o tan sols n'ha estat la versió salvadora, benvingudes siguin les mirades que més que mirades són endevinades.

La mare, és clar, mai va rebutjar la filla, i prou que he vist que se l'estima, de la mateixa manera, amb la mateixa intensitat, igual que la meua mare m'estimava a mi, és a dir, molt, sense límits, maternalment. I és per això que dic que entre la mirada que mira i la mirada que endevina, jo de vegades em quedo amb la mirada que endevina.

“ Ningú no sabrà mai la veritat, no sabran si aquesta veritat és la veritat de veritat o si tan sols n'és una versió per asserenar tothom ”

Segons va explicar-me la infermera, que al seu torn li havia explicat el mediador, perquè gairebé no parlen res de castellà o català, una part de la família va posar-se de la banda del pare i van rebutjar la filla en considerar que no podia, de cap de les maneres, ser filla del pare una fieta tan blanca.

Però una altra part de la família, segurament formada per dones que són mares, va cridar tothom a la calma, va cridar tothom a la raó, va cridar tothom a obrir els

D'aquesta mirada, però, no en sabem del cert si mira o si més aviat endevina. Si mira o tan sols endevina, ella no ho sabrà mai, ni mai caldrà que ho sàpigui perquè, al cap i a fi, tothom que mira en realitat endevina, i allò que s'endevina és la versió més interessant d'allò que hom mira.

Hagi estat una mirada, o n'hagi estat una versió endevinada, el fet és que em va veure, i només de veure'm i d'endevinar vés a saber què, la fieta albina es va posar a plorar, però tot d'una va trobar consol, igual que tothom, als braços estimats de la mare.

Ha nascut marcada per la sorpresa, naturalment, perquè ningú s'esperava que d'una mare de pell ben fosca, de cabells negres i d'ulls negres; i d'un pare igual de bru, de cabells i ulls igual de morenos, i amb un germanet ben morenet, pogués nàixer, com ha nascut, una fieta blanca com el sol, a l'Hospital del Mar de Barcelona, que mira la mar tot el dia i li reclama cada matí el sol, però no pas per aquesta nena. Els pares són pakistanesos i la nena és albina.

L'albinisme és tot un món: la ciència coneix formes completes, absolutes, i formes parcials, limitades als ulls, i entén que de vegades l'albinisme és part d'una síndrome més complexa. Admet que és un error congènit del metabolisme que es deu a la falta d'un enzim, i que el problema albi no té solució. I que pot afectar persones de tot origen i color: totes les ètnies humanes són susceptibles de rebre un membre albi, igual que els animals.

ESPURNA

Controlemos los nervios

JOAN BAUZÀ

Ya le basta a la crisis su estrago. Ya le sobra a cada cual su pena. No añadamos más latigazos a la espalda del flagelado. En nuestra isla, los malos modos se van introduciendo en el ambiente cotidiano y de cada vez gritamos más, no sólo en la calle el día de manifestación, sino en el lugar de trabajo y en el propio hogar, entre compañeros y entre familiares. El poder lo aguanta todo y la calle, también. Pero los afectados por la crisis, al tener los nervios de punta, ya no aguantan más un mal gesto, ni que sea de otro afectado. Bien que gritemos a quien corresponda, pero no a quien no corresponde.